

Αιωνόβια Ελιά*

Ελιά (*Olea europea*)

Τα αιωνόβια δέντρα
έζησαν κατά τους
προηγούμενους αιώνες,
όταν στο νησί μας
επικρατούσαν εξαιρετικά
δυσμενείς παράγοντες
για την επιβίωση τους:
απουσία νομοθεσίας για
την προστασία τους,
αλόγιστη ξύλευση, αφού
το ξύλο ήταν η μοναδική
πηγή ενέργειας για τον άνθρωπο και παντελής έλλειψη σεβασμού προς το
περιβάλλον.

Η ελιά συνυπάρχει με τον άνθρωπο σ' όλους σχεδόν τους νεολιθικούς οικισμούς

της ανατολικής Μεσογείου, συμπεριλαμβανομένης και της Κύπρου. Έτσι η ύπαρξη μνημειακών ελαιόδεντρων, λόγω ηλικίας ή φυσικών χαρακτηριστικών, είναι αναμενόμενη. Όσα δέντρα βρίσκονται εντός των ορίων των κρατικών δασών προστατεύονται από τον Περί Δασών Νόμο, ενώ

μεμονωμένα δέντρα και συστάδες ελαιόδεντρων κηρύσσονται ως διατηρητέα με βάση τη νομοθεσία της Πολεοδομίας, μετά από εισήγηση της Δασικής Υπηρεσίας.

Το δέντρο, (*Olea europaea*), που βρίσκεται στην είσοδο του χωριού από το Αλεθρικό, υπολογίζεται ότι είναι πέραν των 700 χρόνων.

Ίσως πρόκειται για τη μεγαλύτερη σε ηλικία ελιά της Κύπρου. Η περιφέρεια του κορμού της είναι 10.5 μέτρα και 35 εκατοστά, ενώ το ύψος του κορμού της είναι περίπου 6 μέτρα. Το

αιωνόβιο δέντρο, το οποίο συνεχίζει να καρποφορεί κανονικά, βρίσκεται υπό τη συνεχή επίβλεψη και συντήρηση του Τμήματος Δασών

Η ξερή καρδιά της ελιάς

*Όταν σταυρώθηκε ο Χριστός και απλώθηκε η θλίψη στον κόσμο,
μάδησαν τα φύλλα των δέντρων, ακόμη και οι βράχοι σκιστήκαν στα δύο.
Μόνο η ελιά έμεινε έτσι όπως ήταν, χωρίς να πέσουν τα φύλλα της.
Τα άλλα δέντρα πειράχτηκαν και ρώτησαν γιατί.
Κι εκείνη τους απάντησε:
«Εσάς σας πέσανε τα φύλλα μα φύλλα θα ξανακάνετε.
Εμένα δεν πέσανε τα φύλλα, μα το ξέρει η καρδιά μου...».
Γι' αυτό και η καρδιά της ελιάς είναι πάντα ξερή.*

Μύθος από τη Νάξο για τους ξερούς κορμούς που έχουν οι αιωνόβιες ελιές.

Τώρα απλά αναμετρίεται με τον χρόνο.
Τον κοροϊδεύει. Ή, μάλλον, τον
φοβερίζει και τον ξορκίζει. Ξωτικά και
φαντάσματα θυμίζουν άλλες μορφές,
κατασκευάσματα της ανθρώπινης
φαντασίας.

Στην κουφάλα της γέρικης ελιάς δεν
φωλιάζουν μόνο μελίссια, όπως
τραγούδησε ο τρυφερός Επτανήσιος
ποιητής. Φωλιάζει κι ο χρόνος.
Αιώνες ολόκληροι πέρασαν, άντεξε το
δέντρο, βλάστησε, ξαναβλάστησε.

Πόση φαντασία διαθέτει άραγε η φύση; Πόσες μορφές εναλλάσσονται στους βασανισμένους κορμούς, πόσα σχήματα ορίζουν τον ατέρμονα βίο ενός ελαιοδέντρου;

Ελιές που φοβερίζουν τον χρόνο!
Αιωνόβιες ρυτίδες, ελαιόδεντρα με
βασανισμένους κορμούς...

Άγνωστο ποιος και σε ποιαν εποχή φύτεψε έναν τρυφερό βλαστό στο γόνιμο χώμα της Κύπρου. Τον πότισε, τον μεγάλωσε, γεύτηκε την ελιά και το λάδι. Ήρθαν κι άλλοι, παιδιά, εγγόνια, δισέγγονα. Και τα δισέγγονα των δισέγγονων, γενιές απανωτές. Τα κλαδιά γεννοβολούσαν, ο κορμός του δέντρου μεγάλωνε και θέριευε.

Πηγές:

- Η παράγραφος «Τα αιωνόβια δέντρα... περιβάλλον» ανακτήθηκε από το τρίπτυχο «Αιωνόβια δέντρα της Κύπρου» του Υπουργείου Γεωργίας, Φυσικών Πόρων και Περιβάλλοντος, Τμήματος Δασών
- Η παράγραφος «Η ελιά ... Δασικής Υπηρεσίας» ανακτήθηκε από την ιστοσελίδα: <http://polelia.sedik.gr/cyprus2.html>
- Η παράγραφος για: «Η ξερή καρδιά της ελιάς» ανακτήθηκε από την ιστοσελίδα: http://www.paidika.gr/index.php?option=com_content&task=view&id=1250&Itemid=83
- Το κείμενο «Τώρα απλά αναμετριέται ... θέριευε» ανακτήθηκε από την ιστοσελίδα: <http://www.karmanor.gr/index.php?mid=2&lid=1&aid=46>
- Το υπόλοιπο υλικό: Αρχείο Κοινοτικού Συμβουλίου

***Το κείμενο δόθηκε από το Κοινοτικό Συμβούλιο Αγγλισίδων**